

nelle. Ja naturligvis findes der rundt omkring Familier, der have en ældre Tante eller en gammel Onkel, som de paa Grund af deres Stilling i Samfundet ikke kunne være bekendte, at lade komme paa Fattigvæsenet, men saa snart denne Lov træder ud i Livet, saa ere de glade ved at kunne lade dem melde sig til Kommunen, som saa giver sin Andel, medens Staten giver en tilsvarende. Meningen er, at Staten skal bidrage det halve. Altsaa naar Kommunen giver 100 Kroner, saa giver Staten ogsaa 100 Kr., saa at Bidraget bliver i alt 200 Kr. Jeg tvivler dog om, at Statens Bidrag kan naa til at blive det halve. Naar man først rundt omkring faar Øje for, hvad denne Lov kan bruges til, at den i Stedet for at være en Lov om Understøttelse for gamle fattige er en Lov om Understøttelse til bedrestillede Familier her i Landet, vil der maae saa mange Krav paa Understøttelse af Kommunen, at den Million, man nu vil give, sandselig ikke vil kunne dække det halve af Bidragene, og saa snart Kravene tiltage, ville heller ikke de 2 Mill. slaa til. Nej, Loven vil lægge en meget betydelig Byrde paa Kommunerne. For hvert hundrede Kroner, Kommunen giver ud, vil Statens Bidrag næppe løbe højere op end til 50 Kr. i Begyndelsen og senere synke til 30 og til 20 Kr. Det er meget beklageligt, at man netop nu har grebet Besligheden til at fremkomme med dette Forslag og give det Navn af Alderdomsforsørgelse. — dersom man havde kaldt det Tilskud til Fattighjælp, saa var det en anden Sag — thi jeg tvivler ikke om, at havde de Medlemmer, der have sluttet sig sammen med Højre i denne Sag, ikke gjort det, saa var en virkelig Alderdomsforsørgelseslov bleven ført igennem paa den eneste rigtige Maade ved en Stat paa Formue og Beslighed; jeg er vis paa, at der ikke manglede Lyst dertil indenfor Højres Parti. Den ærede Ordfører finder det uhyre latterligt, at man kan tænke paa en saadan Stat, men han maa undskyld mig, thi hans egen Fører, det ærede Medlem for Stege (Vojfen) udtalte jo for kort Tid siden, at den smukke Tante havde han haft for 20 Aar siden, og at der var givet den det Udtryk i et Program for Venstre, at man ansaa det for en af de vigtigste Opgaver for Demokratiet at faa en saadan Stat, at det var en af Venstres første og vigtigste Forbringere. Jeg beklager meget, at det ærede Medlem har forladt dette Standpunkt, thi der var Tilbøjelighed indenfor Højre, det veed jeg, til at arbejde med paa en virkelig Alderdomsforsørgelseslov, baseret paa mere eller mindre direkte Statter. (Modsigelse). Det er min Overbevisning, og jeg har Ret

til at udtale den. Det er sikkert, at det kunde være naaet, dersom man fra anden Side havde villet det. I Stedet for har man nu ved dette Forslag affaaeret enhver Udfigt til i en overfluelig Fremtid at faa en virkelig Alderdomsforsørgelseslov. Jeg vil henstille til ærede Medlemmer at tage under Overvejelse, om de ikke kunne gøre den Forandring i Lovforslagets Indhold, som er antydnet i Ændringsforslaget Nr. 2 til § 2. Det giver efter min Formening den eneste fornuftige Affattelse af denne Paragraf. Derved medtages de virkelige fattige, medens der saaledes, som Lovforslagets § 2 er affattet, faktisk ingen Hjælp vil blive givet til de fattige. Man støtter her de fattige over samme Kam, for saa vidt man siger: Der er en Mængde fattige, som skyldes deres eget flette Levned, at de ere i den Tilstand, hvori de ere, og for ikke at give disse Undtagelser Hjælp, vil man ikke give Alderdomshjælp til nogen, som har faaet Hjælp af Fattigvæsenet i de sidste 10 Aar. Jeg synes, at det er et faldt og et ubarmhertigt Princip, som staar fuldstændig i Strid med Lovens Titel, thi ingen kan paastaa, at den Omstændighed, at de have faaet Fattighjælp, gør dem uværdige. Ligeledes vil jeg henstille til ærede Medlemmer at tage under Overvejelse til tredje Behandling, om de dog ikke maa indrømme, at saaledes, som Lovforslaget er affattet, ville de, der først ville melde sig og først kunne faa Bidrag efter denne Lov, være alle de, der ere afhængige af de mere velstillede Klasser, og som i de sidste 10 Aar, efter at de have fyldt 50 Aar, derfor have kunnet holde sig fri for Fattigvæsenet. Det er langt vanskeligere for dem, der høre til Arbejderklassen, og som staa paa Grænsen af den yderste Nød, men som endnu ikke ere komne paa Fattigvæsenet, at bevise, hvad man kalder deres Værdighed. De andre derimod kunne sige: vi eje intet, vi have ikke faaet Hjælp af Fattigvæsenet i 10 Aar, vær saa artig, her er Loven, maa vi nu faa, hvad vi skulle have efter den; det er dem, der mest burde støttes af de mere velstaaende i Samfundet. Jeg har ikke villet stille Ændringsforslag, da der ikke kunde være Tale om at føre dem igennem, men jeg henstiller til Flertallet, om det ikke kan forandre noget i denne § 2. Jeg vil i alt Fald stemme for Ændringsforslaget Nr. 2 til § 2, og kan det ikke blive godkendt, vil jeg stemme for Ændringsforslaget Nr. 5 til § 2.

Ordføreren for Forslagsstillerne
(C. Ravn): Jeg skal sige et Par Ord i Anledning af de faldne Udtalelser og da først tage de Ændringsforslag, der ere